

Velké divadlo

Příjezd vojáků

Vyhnanci byli na cestě na Habrovec, svoji malou lesní pevnůstku, kde společně žili. Podařilo se jim doprovodit alchymistu Melchiora v pořádku na místo, kde jim vyplatil slíbenou odměnu a ještě něco přidal. Večer se utábořili na nějakém příhodném místě, které jim vybral Harbyrwydd. Během několika dní počítali všichni s návratem na Habrovec a právě tehdy zasáhla mocná ruka osudu.

Ráno, předtím, než se všichni připravili na cestu, dostihla je skupina dvaceti vojáků. Ono, nebylo jich přesně dvacet, ale o malinko více. To však není rozhodující, neboť tito vojáci hledali Vyhnance.

Vojáky vedl příjemný mladý četař, který se představil jako Michal. Bylo vidět, že občas je malinko bezradný v tom, co má říct a tak mu musel jeden z jeho desátníků pomáhat. Důvod, proč hledali naši družiny byl jednoduchý – jeho lenní pán, de Anjens se chce družině odvděčit za jejich hodnotnou informaci o gurbundských vojácích a proto každému družiníkovi posílá osobní poděkování a jeden dukát. To vše Michal vyřídil a předal, nadále nabídl družině několikadenní doprovod. S tím všichni souhlasili – proč na sebe stahovat podezření? A navíc, ve společnosti vojáků šlechtice ovládajícího toto území se jim nemůže nic stát.

S vojáky přišla i další zajímavá osoba – nehezký skurut. Vlasy vyčesané do barbarského účesu, kterým matky děsí své děti, zkažený zub prolezlý snad tisícovkou červů, a co horšího, čouhající ze zavřené mordy – tak vypadal stopař vojenského oddílu Dren. U ohně se zakecal s Harbyrwyddem, který z nového skuruta byl poněkud na rozpacích a než se nadál, propustil četař Michal Drena ze svých služeb a on byl připraven přidat se k Vyhnancům – pokud budou potřebovat stopaře.

Kdo ví, zda se mu tento nejistý krok vyplatil a zda jej Vyhnanci přijmou mezi sebe, události budoucí nám to ukáží.

Noční zděšení

Celodenní cesta vyčerpala všechny. Vojáci, jejich velitelé i družina, která byla tímto doprovodem počtena již sotva pletli nohami, když Harbyrwydd s pomocí Drena našli místo vhodné k přenocování. Jakmile se dohodlo, že se zde utáboří na noc, do všech jakoby se vlila nová energie.

Rozdělání ohňů, připravení večeře a nakonec tiché i hlasitější klábosení. Důstojníci se přidali k družině a vojáci si lebedili u svých ohňů. Když se začínalo šerit, rozhodl se Dren, že by se mohl vydat na lov a přemluvil Harbyrwydda aby se vypravil s ním. Ithien a Katharina si užívali pohodlí další noci strávené pod širým nebem. Jak oni to mohou vydržet? Asi nemají o moc více modrou krev, než ostatní lidé nízkého původu.

S hraničáři se na lov vypravil i trpaslík Felix, kterého se o tuto výpomoc nikdo neprosil. Lovci odešli a dlouho se nevraceli. Tábor již ulehal, když se zdálo, že se lovecká výprava vrací. Ale ne, to nebyla skupinka, jen Felix s nějakou dívčinou. Felix šel za ní a vrtěl hlavou, jako kdyby chtěl naznačit, že on za nic nemůže. Při pohledu na dívku bylo všem jasné, že trpaslík se nezbavoval viny, ale ukazoval si na dívku a měl na mysli, že je pomatená.

Dívka došla k ohni, posadila se a všechny počastovala pozdravem: „Vlasy na hlavě.“

Jako první se k odpovědi na zcela nesmyslný pozdrav odhodlala Katharina: „Co prosím? Jaké vlasy?“

Dívka nepřítomně šátrala rukou, než našla něco k jídlu. To jí bylo podáno, ale ona si toho nevšimla. Zakousla se do jídla, nepřítomně žvýkala a polykala sousta. Tázavé pohledy ostatních ji nevyváděly z jejího podivně strnulého klidu. I vojáci u ohňů jako by ztichli. Přítomnost šílence nikdy nepřinese nic dobrého, všichni to věděli, ale nikdo neměl jistotu, co

se může stát. Jeden z desátníků, buranský a hlasitý hulvát od pohledu se na dívku několikrát mlsně podíval, škoda, že jeho pohledů si nikdo nevšiml dříve.

Když dívka dojedla, pronesla další zvláštní větu: „Vlasy na hlavě, ze slámy.“ Na nic nereagovala, natáhla se a usnula.

Celý tábor se pomalu uklidňoval. A když říkám pomalu, mám na mysli opravdu pomalu. Trvalo to asi dvě hodiny, než všichni usnuli a jen Felix na hlídce byl vzhůru. Obdobné hlídky drželi i vojáci.

Jak tak Felix hlídkoval, zaslechl z roští nějaký šramot. Předpokládal, že se jedná o vracející se noční hlídku, ale raději se vypravil to zkontrolovat. Vypravil se do křoví. Rozhlížel se, svítil si větví vytaženou z ohně, ale nic neviděl. Až teď, náhle si všiml prudkého záblesku. Tím pro něho večer skončil. Hulvát Čeněk jej udeřil zezadu palcátem a tím jej do rána poslal mimo náš svět. Co měl Čeněk za lubem?

Děsivé probuzení

Křik

Dívčí křik.

Ne, křik není to správné slovo. Řev, šléný řev. Řev děvčete, které je při smyslech a někdo se mu snaží hodně ublížit. Mužské hlasy, smích a nadávky. Řinčení zbraní a chroptění umírajících. Do tohoto se družina budila. Psi štěkali a tím napomáhali zmatku. Četaři Michal a desátník Václav vyběhli jen se zbraní v ruce k zdroji rámusu. Družina zatím hledala Felixe, našli jej omráčeného, někteří se věnovali Felixovi a zbytek běžel za rámusem.

Harbyrwydd a Dren se akorát vraceli z nočního lovu, když zaslechli křik z tábora. Rozběhli se okamžitě za ním.

Scéna, která se všem zjevila při doběhnutí ke světlu byla nepopsatelná. Všude byl zmatek, voják zabíjel vojáka. Michal a Václav se snažili v nečestném souboji zabít Čenka. Povedlo se jim to dosti bolestivým způsobem. Vojáci se z nějakého důvodu rozdělili na dvě skupiny – menší, která byla zabíjena a větší, která vedena svými veliteli zabíjela. Co bylo důvodem krutého vraždění? Ona pomatená dívčina, která ležela s potraným oblečením, jak se jí někteří vojáci pokoušeli vysvléct, a klidným obličejem uprostřed bitvy. Již nekřičela.

Tak rychle, jako boj začal i skončil. Násilníci byli pobiti svými kamarády. Katharina s Ithienem se vrhli na pomoc dívce. Té již však nebylo pomoci. Z neznámého důvodu zemřela. Možná to způsobil šok, možná něco jiného, kdo ví?

Do rána již usnul málokdo. Ráno poprosil desátník Václav ústy svého velitele, zda by tentokrát družina byla ochotná doprovodit vojáky do vesnice a zkusit vypátrat, zda dívka nepocházela tam odtud. Družiníci souhlasili. Kdo ví, zda s radostí nebo s obavou a temnými myšlenkami.

Vesnice a pátrání

Stopaři se rozběhli do lesů aby se pokusili nalézt stopy po nějaké vesnici. Netrvalo dlouho a celý oddíl i s družinou se vydal na cestu. Vojáci byli nervózní, noční zabíjení jim morálku nezvýšilo. Četař Michal se stále dotazoval sám sebe, co se to stalo s jeho muži. Jak se světil družině postav, jeho vojáci byli vybraní z těch, kteří se uměli chovat ve společnosti. Důvodem k tomu byla přítomnost šlechticů mezi Vyhnanci.

Vesnička, ke které oddíl dorazil byla středně velká – domy převážně dřevěné. Sotva se k vesnici přiblížili, byli spatřeni dětmi a ty hned upozornili dospělé obyvatelstvo. První reakcí vesničanů bylo dát se na útěk. Potom se ale starosta odhodlal a zatarasil oddílu cestu.

Představil se jako Hopsák, Josef Hopsák. A hned začal vyzvídat, co takovou prazvláštní společnost přivádí k nim do vesnice. Zprvu si myslel, že odvedli nízké daně a tak se kroutil, ale potom se rozpovídal o dívce, kterou prý včera někdo unesl z vesnice. Jakmile viděl kladný ohlas, ihned odkázal skupinku na rodinu dívky. Ještě jim řekl, že malá se jmenovala Maryška.

Vojáci se utábořili u hostinské budovy, Michal se vymluvil, že není dobrým nositelem špatných zpráv a slíbil každému z družiny tři tolary, pokud rodině nebohého děvčete řeknou o smrti jejich dcery. A tak se družina vypravila splnit další náročný úkol. Úkol náročný tak, jako je zabití nebezpečného baziliška. Kdo z vás by měl odvahu předstoupit před rodiče a oznámit jim smrt jejich dcery?

Inu, předstoupila družina, dokonce i s Drenem do jámy lvové, před rodinu nebohé mrtvé dívky. Před barákem byli všichni – matka, otec, sestra i bratr mrtvé. Nemohlo to být horší. Ale bylo. Bylo to horší ve chvíli, kdy jim musela družina oznámit, že jejich dcera je mrtvá. Matka s pláčem odvedla své děti a otec, odcházejíc poprosil družinu aby našla a potrestala vraha. Jenže, kdo je vrahem? Dcera zemřela sama od sebe.

Nesmím zapomenout, nejmladší bratr Maryšky se družině pochlubil, že s celou rodinou byli ve zvířetníku, který je kousek od vesnice. To by mohla být stopa. Ithien a Katharina se šlechtickou šlechetností podarovali celou rodinu několika dukáty.

Michal měl radost z toho, že se tak dobře dohodli s rodinou a sám za sebe i svého pána poprosil družinu o pomoc při vyšetření toho, co se zde stalo. Vyhnanci, jak je jejich zvykem souhlasili.

První, co je napadlo, vypravit se do zvířetníku. K tomu nedošlo, neboť cestu jim zastoupila dvojice mužů. Starý a mladý. Mladý muž představil sebe jako Drika a starce pouze jako služebníka Otce, Boha nejsvatějšího. Poté předal Drik slovo svému pánovi.

Kněz promluvil bez dlouhého pobízení: „Slyšel jsem, ehm, slyšel jsem, že prý jste přivedli mrtvou Maryšku. Byla to hodná dívka. Co se stalo?“

Harbyrwydd se pokusil knězi vysvětlit, co se stalo. To o potyčce vojáků samozřejmě zamlčel. Nebyl důvod tím zatěžovat kohokoliv mimo již zúčastněných. Kněz se chystal říct něco dalšího, ale z jeho úst zazněla velmi podivná věta: „Parchanti, všichni tady chcípnete!“

Všichni se zarazili, kněz se chytl za ústa a zkoprněl. Slova se ujal Drik, mladý uředník: „Omluvte mého mistra, je nemocný a občas mluví takto.“ Dokonce i kněz se pokusil něco říci: „Neberte vážně má slova, mám to jako své prokletí již od dětství. Bohoslužby musím umět zpaměti, jinak říkám divná slova, vy hajzlové ojebaní.“

Všichni se znovu zarazili. Tento kněz, i přes ujištění Drika se dostal na seznam podezřelých.

Zvířetník

Okruh podezřelých se rozšířil a za neustálého dohadování se družina vypravila ke zvířetníku, bestiálníku či panoptiku, jak to kdo nazývá. Panoptikum se skládalo ze šesti velkých dřevěných povozů a jednoho velkého obytného. Nějací koně, pomocníci a podobně tábořili nedaleko.

Sotva se družina přiblížila, majitel je hned přivítal a představil se jako Grubhárd. Jen tím jak vypadal a mluvil se dostal na seznam podezřelých, tak úlisného, lakomého a nepříjemného chlapíka nepotkáte každý den, to mi věřte. Nicméně, ještě než družina vstoupila do panoptika, zjistila o majiteli další věc – byl ukecaný až hanba.

Začal se chlubit, že má spoustu zvířat. Když se ujistil, že má družina zájem o návštěvu panoptika, začal smlouvat o ceně na hlavu. Standardní cena se pohybuje tři tolary za osobu. Ale on nabídl částku sta dukátů a prohlídku zadarmo, když mu družina uloví speciální zvíře, které by mělo žít někde v okolí. Myslím, že ani nemusím popisovat, jaký zájem družina měla. Sto dukátů je hodně peněz, obyčejná venkovská rodina z toho přežije rok, možná déle.

Chlapík jim zvíře popsal jako takovou zvláštní oranžovou kachnu s jednou skákavou nohou. Název pro tuto podivnost je prý skákač. Zvířata se pohybují v hejnech, nejsou nebezpečná. Stačí jeden a odměna bude vyplacena. Družina neměla důvod s ním nesouhlasit, proč také? Jakmile si plácli, pozval je Grubhárd do svého zvířetníku na prohlídku.

První, koho družina spatřila byl obrovský krab ve velkém sudu. Ležel naložený ve vodě a vypadal jako neživý. Grubhárd se však křížoval, že je živý, a víc než to vypadá. Družině

prozradil, že tato nestvůra svými klepety přeštípne skoro cokoliv. A co na něho platí? Světe div se, ale sekerou do pancíře. Nad tím Harbyrwydd kroutil hlavou, ale jak mohl odporovat tomuto zkušenému muži?

Prohlídka pokračovala u klece s hyenou. Odporný mrchožrout ležel unaveně u zdi a návštěvníků si nevšímal. Srst lehce vypelichaná, viditelná žebra. Majitel družinu upozornil, že toto zvíře je velmi zbabělé, Dren si to musel zkusit. Přilákal hyenu blíže, ta přišla. Potom na ní zařval a mocně zadupal nohama. Hyena zakvíkla a prchla na druhou stranu povozu.

Třetím obyvatelem zvířetníku, kterého naši milí Vyhnanci spatřili byla nádherná a velmi roztomilá opička. Dokonce byla i velmi mazlivá. Mířž na tomto vagonu byla pevnější a propracovanější než u jiných. Bylo to s podivem, jak by mohla být tak milá opička nebezpečná. Přesně na o se zeptal Dren. Grubhárd mu řekl ať si opičku pohladí. Skurut je skurut a tak se Dren natáhl k opičce. Ta se chtěla nechat pohladit. V mžiku byl však zpátky a vyjeveně si prohlížel opičku. Jakmile k ní natáhl ruku, vycenila opička zuby a ukázala drápy, snažila se jej chytnout a ukousnout mu celou ruku. Všichni se tázavě podívaly na Grubhára. Ten se usmál a řekl: „Pažravec, kterému se říká hladový. Já osobně bych jej nazýval nenažraným. Nebezpečná šelma Natalských a mnohých jiných lesů. Loví ve smečkách, cítí krev na sto honů. Kdo jim uteče, je hrdinou. A hrdinů, jak víte je málo.“

Grubhárd družinu vedl k dalšímu vagonu, v něm byl vlk. Kdo by jej neznal? Ani sám Grubhárd nevěděl, proč má tuto mrchu ve svém zvířetníku. Až dostane skákače, vlk půjde na pekáč. K tomu se okamžitě vyhradil Harbyrwydd a Drik, kteří oba nastejno vykřikli: „Ale vlky jedí pouze ďáblovi přísluhovači. To jste myslel jen jako vtip?“ Grubhárd si hned uvědomil, čeho se dopustil a opravil se, vlk skončí jako potrava pro tygra. Všichni se zvědavě podívali na obchodníka – tygra?

Další obyvatel domu smutku byl přerostlý štír. Dravá a nepříjemná bytost, i když ne tak složitá na likvidaci. Nebezpečná, jak upozornil Grubhárd, hlavně menší zvířata. Pro humanoidy je nepříjemný zvláště jed, který má tato bytost ve svém bodci na konci ocasu.

A pak přišlo finále. Posledním obyvatelem panoptika byl tygr, živý a opravdový tygr. Velký jako dům, svalnatý jako horský obr a krásný jako princezna z obrázku. Syté barvy, dravé oči a mocný křik. Pokud měl pažravec dobře udělanou klec, tygr jí měl silnou. Majitel se chlubil, jak tygra sehnal a jak je na něho hrdý. Mnoho šlechticů jeho panoptikum navštívilo jen aby vidělo tuto bytost.

Prohlídka se pomalu blížila ke konci. Tygr znamenal velké finále a rozloučení se s obchodníkem. Ten svým chováním nepotvrdil, ani nevyvrátil podezření a proto nadále zůstával na seznamu Vyhnanců jako možný zloduch.

Smrt kněze a rvačka vojáků

Co dál? Den je dlouhý, teplý. Léto je prostě léto. Políčka okolo vesnice jsou zlatá, lidé již připravují kosa. Práce je vždycky dost, život je těžký, ale o žních je to horší. Pracuje se od rána do soumraku. Pracují muži, ženy a samozřejmě i děti. Škoda že psi a kočky nemají ruce, které by mohli používat k práci.

Jenže i Vyhnanci měli práci. A proto se pod vedením učně Drika vypravili navštívit kněze, jehož jméno bylo Járek a který mluvil tak podivně, že i přes svoji dobrou pověst se stal možným pachatelem.

Vesnický kostelík byl dřevěný, s malou vížkou a jedinou místností, která sloužila jako modlitební a bohoslužební místnost. Za kostelíkem byl nevelký hřbitůvek. Kněz bydlel v přístavku dveřmi spojeným s kostelíkem. Vše bylo pečlivě udržované, další důkaz svědčící o knězově nevině.

Než se družina dostala do kostela, vyšel jim kněz v ústrety. Usmíval se, přátelsky pozdravil a nabídl své služby. Dokonce neřekl ani nic podivného. Všichni si oddechli. Nicméně, co není může být.

Rozhovor se točil kolem různých témat – zda kněz znal Maryšku, jaká je situace ve vesnici a co dál. Utekly příjemné chvíle a knězova nemoc se začala projevovat, opět zazněla slova jako chcípnete tady a podobně. Když kněz vyděsil družinu po několikáté, rozhodl se utéci do kostela. Dal se na útěk, ale tím vyprovokoval družinu k akci. Běželi za ním, vytasili zbraně.

„STÁT!!!“ Vykřikl Drik a postavil se před vrata kostela. „Nikdo,“ důrazně pravil „Nikdo nevstoupí do kostela ozbrojen, ba co víc, s vytasenou zbraní.“ Kdo mohl protestovat? Felix. A tak zůstal venku a hlídal výstroj ostatních.

Uvnitř kostela bylo útulno, málo místa, ale útulno. Kněz klečel u oltáře a modlil se. Některé jeho pohyby byly trhavé, jiné byly ovládané jím. Zděšení družiny narůstalo. Zděšení všech, snad kromě flegmatika Ithiena, který na vše koukal svým věčně unaveným pohledem.

Járek se otočil, bylo vidět, že bojuje sám se sebou. Jeho ústa byla srostlá, snažil sem mluvit, ale nemohl. Ti, kteří nebyli vyděšeni do teď se museli leknout. Co se to tady děje? Kněz se snažil promluvit, ovládnout své pocity. Vypadalo to, jako kdyby se v něm praly dvě různé osobnosti. Chvilku vítězila jedna, chvilku druhá. Situaci zachránil Ithien, který knězi podal papyrus a brk namočený v inkoustu. Kněz začal psát. Písmem kostrbatým a nehezkým napsal proroctví o tom, jak všichni zemřou na tomto místě a nikdo neodejde.

Vypadalo to, že knězova osobnost vítězí a vyhání tu druhou, zlou. Vítězství bylo na dosah, ale tak lehké to nebývá. Kněz se chytl za hrudník, protočil oči v sloup a padl na kolena. Sípál, držel se za hrudník a pomalu padal k zemi. Nic ho již nebolelo, dopadl mrtev.

Všichni stáli jako opaření. Tohle nikdo neviděl a ani nezažil. Jenže, to nebylo to nejhorší, věřte mi. Mnohem horší věci následovaly. Všichni se ujistili, že Járek je po smrti, Drik se pomodlil za jeho duši. Ithien se chystal sebrat svůj brk a pergamen. Jenže, knězova ruka se začala pohybovat. Ruka něco hledala – brk. Ithien s vytřeštěnýma očima podal brk mrtvole kněze do ruky a ta dále psala. Další prapodivné proroctví, tentokrát o hadrovém tělíčku a kruté smrti.

To už bylo na některé moc a tak se Harbyrwydd, statečný vůdce družiny posral. Zápach se šířil rychle a tak ubohému skurutovi nezbylo nic jiného, než běžet k nedalekému rybníku a dát si koupel. Další věcí, kterou měl udělat bylo doběhnout pro četaře Michala a starostu a oznámit jim úmrtí vesnického kněze.

Tím, že utekl se zbavil další nemilé příhody. Mrtvola chudáka kněze se zvedla a počala chodit po kostele, převracet věci a dávat postavám děsivé náznaky. Než se někdo odhodlal k akci, mrtvola padla a již se nezvedla.

Prohledání věcí kněze potvrdilo tezi, že on nejspíše neměl s podivnými událostmi nic společného. Potom se ale nabízela možnost – Grubhárd je podezřelejší než ostatní. Co teď? Jak jej usvědčit? Kdo ví, ale třeba se překecne sám.

Cesta do vesnice byla tichá, nepříjemná. Jak oznámit vesničanům v jeden den druhé úmrtí? A teď ještě úmrtí kněze, který byl podle Drika velmi oblíbený? Vesnice byla na dohled a zase se to pokazilo. Řinčení zbraní a praskání dřeva přicházelo z návsi. Vojáci. Už zase. Situace, která se otevřela před družinou byla zajímavá – z domku, který sloužil jako hostinec vyletěl jeden voják, za ním vyskočil druhý, během skoku vytasil krátký meč a vrazil jej svému společníku do žeber. Jednou, podruhé, potřetí. Bodal do něho jak šílený. Mrzačil mrtvého tak dlouho, než byl několika vojáky omráčen a svázán. Starosta a četař Michal vyslechli zprávu o úmrtí kněze. Zasmušilé obličejy a napjatá atmosféra, toho byla vesnice nyní plná.

Nic naplat, musela se svolat celá vesnice a pokusit se zjistit, co se to vlastně děje. Ithien dostal za úkol jít pro majitele panoptika. Ten mu cestou slíbil o trošku větší odměnu, když se na skákače vypraví ještě dnes, aby mohl zítra odjet – má prý strach zde být, ale nerad by přišel o zisky. A další komplikace. Grubhárdova ziskuchtivost a zbabělost, která se nyní projevila jej zbavovala podezření. Kdo by tedy mohl být viníkem těchto podivných událostí? Možná voják, který druhého bezdůvodně zabil? To se uvidí, až se probere. Zatím se tedy družina vypravila na lov.

Lov na skákače

Skákač, pomyslela si Katharina. Co je to za jméno? Možná by to mohl být tvor známý jako hopsapták travní. Pokud ano, jsem na náš lov zvědavá, jsou to velmi plachá stvoření, která pokud cítí nějaké nebezpečí tak utíkají. Prý jsou velmi milá a přítulná, snad na nějakého narazíme, chlubit se tím, že jsme vůbec viděli hopsaptáka by bylo hezké.

Jelikož ještě stále není večer, ale již se blíží odpolední hodiny, nasadili jsme ostřejší tempo. Zkusíme najít hopsaptáky na nedalekých velkých lukách. Vesničanu jsme se ptát nemohli. Pokud o hopsaptácích vědí, mohli by se na nás zlobit.

A tak družina vyrazila, přesně dokazujíc pravidlo, ať se děje cokoliv, vždy si umíme nějaký ten dukátek vydělat. Takoví lidé nikdy nezemřou hlady, i když občas k tomu mají blízko. Letní den byl již v pozdních poledních hodinách, když družina dorazila na velký palouk, které se táhl od začátku až ke konci.

Felix nenápadně připravil dvě sítě. Zbytek družiny se bezradně rozhlížel okolo. Jak asi vylákat vzácné zvíře? Nebylo to tak těžké, půl hodiny čekali, seděli v trávě a domlouvali se nad strategií a následně se něco stalo – z trávy vykoukla oranžová hlava s několika pírkami nahoře. Mimika tvora by se dala označit dvěma slovy – usmívající se prostáček. Objevila se první hlava, objevila se druhá a třetí hlava. Za chvíli už byla družina Vyhnanců obklíčena oranžovými ptáky s jednou nohou, která jim umožňovala vyskočit i dva nebo tři metry do výšky. A pak to začalo.

Jeden skákač udělal legrační salto. Druhý mu skočil na záda a třetí, když chtěl skočit na ně zakopl a upadl. Když viděl svůj neúspěch, začal skákat do výšky a vydávat navztekane zvuky. Ostatní se jali jej utěšovat a předvádět postavám další akrobatické kousky. Jejich legrácky byly mnohem více legrační než akrobatické. Skákači byli spokojení. Čím více se blížili k družině, tím byli družiníci nervóznější. Vyřešil to Felix, který chytl síť a vrhl se na jednoho ze skákačů. Chytil jej, ostatní se dali na útěk. Takhle lehce si sto dukátů družina ještě nikdy nevydělala. Ano, byl to lehký lov. To složité teprve přicházelo.

Z trávy se ozval plačtivý zvuk. Další mu odpověděl z druhé strany. Během chvilinky se okolo družiny ozýval srdceryvný pláč zbylých skákačů. Lapené zvíře leželo a vypadalo jako mrtvé. Z očí mu kanuly malinké kapičky vody. Nářek zbytku skákačské komunity byl tak srdceryvný, že se družina dlouho nerozmýšlela a kupodivu ani nedohadovala a pustila ulovených sto dukátů.

Propuštěný skákač s radostí vyskočil, přeskočil celou družinu a utekl do trávy. Dobrodruzi se smutně vypravili na cestu zpět. Nemají ani sto dukátů, ani dobrý pocit. Ale vše se malinko zlepšilo. Skákači k nim zase přiskákali a každou z postav podarovali oranžovým pírkem ze své hlavy. To bylo radosti. Skákači chtěli odměnit dobré rozhodnutí a družině ukázat, že kdo bude jednat v souladu s přírodou, může si být její odměnou.

Smrt obchodníka a divá zvěř

Po návratu do vesnice, již s padající tmou se družina nachomýtla k zajímavým událostem – rozhovoru s vojákem, který se právě probral. Nebyl při smyslech, mumlal samé hlouposti. Dokonce jednou Ithienovi řekl, že jestli chce přežít, musí hrát svoji roli až do konce. Jako to má být role a proč už však neprozradil. Nakonec s ním začal soud. Bylo rozhodnuto, že až se vyřeší tyto problémy bude popraven. Pokud se neukáže, že v tom bylo nějaké ďábelské přičinění. Prostě a jednoduše, buď bude zabit vojáky a nebo se odevzdá do rukou inkvizitora a ten jej rozsoudí.

Třetí špatná zpráva, kterou toho dne družina nesla – Grubhárd se dozvěděl, že skákači v těchto krajích nejspíše nežijí, protože družina na žádného nenarazila. Přijal tuto zprávu skoro se slzami v očích, bylo na něm vidět, jak počítá, kolik peněz touto cestou za nepravdivou informací ztratil.

S padající tmou se družina rozhodla přenocovat. A kdo tuší kde? U hostince, s vojáky. Ráno měli v plánu vypravit se znovu za Grubhárdem, protože měl v plánu odjet. Chtěli s ním naposledy mluvit, aby jej mohli vyškrtnout ze seznamu podezřelých. Přesněji řečeno, oni chtěli najít něco, co by ho usvědčilo, ač to bylo nepravděpodobné. Jenže, nikdo jiný je již nenapadal.

Noc proběhla v klidu a ráno se družina vypravila k zvířetníku. Bohužel, už zdaleka bylo vidět, že se tam něco stalo. První hrůzný nález družina našla nedaleko vesnice, za posledním barákem. Hyena tam ležela přecvaknutá na dvě půlky. Harbyrwydd to řekl za všechny – krab. Opatrněji se vydali ke zvířetníku a zjistili hroznou věc – obchodník a všichni ostatní byli mrtvi a zvěř nikde. Jen pozůstatky vlka se válely opodál. Vypadal jako roztrhaný malým tvorem – opice pažravec?

Zatímco prohledávali obchodníkův majetek a dohadovali se o truhlu, zaslechly žbluňknutí do rybníka. Harb a Dren se to vypravili zjistit. Vypadalo to, že obří krab se zde rozhodl usadit. Co ostatní? Štír, tygr a pažravec? Zpráva o smrti obchodníka se roznesla rychle. Než se družina dostala do vesnice ozval se z domku blízko lesa vyděšený křik několika hlasů – i dětských. Katharina vyběhla ven a viděla tygra, kterak za hlavu táhne nějakou ženu do lesa. Až teď se jí vybavila slova nebohého obchodníka, že tento tygr je lidožrout.

Všichni do jednoho běželi k domku, odkud tygr odnesl ženu. Čím byli blíže, tím více si uvědomovali krutost osudu – ve stejném domě žila i Maryška. Nejstarší dcera a matka zemřely během dvou dní. Kruté, velmi kruté. Tygr mohl být blízko, skupinka vedená Harbem a Felixem se připravila k boji a vyrazila po krvavých stopách. Katharina vylezla na střechu a jala se sledovat vesničany a případně je varovat před dalším nebezpečím.

Bojová skupinka narazila na tygra nedaleko, požíral nebohou maminku tří dětí, vlastně dvou. Všichni se na něj vrhli, nechtěli mu dát šanci ustoupit. Tygr se snažil prchnout, ale šanci moc neměl. Družina jej obklíčila a s pomocí Ithienových ochranných kouzel a stejně tak s pomocí Schlankovou jej zabili. Jen Dren do boje nezasáhl. Sotva se po něm tygr rozehnal, nadělal si strachy do kalhot a začal běhat po bitevním poli jako blázen. V jednu chvíli mlátil hlavou do stromu a to se mu málem stalo osudným. Ze stromu k němu přiskočila malá opička, která se těšila na hostinu z tygrových zbytků. Dren by skončil špatně, kdyby mu Schlank nepřiběhl na pomoc.

Jeskyně a Krab – Harbyrwydd a jeho Žalud

Zabili jsme tygra a spěcháme do vesnice. To že jsem skolil tygra snad každému zavře hubu, že nejsem dost statečný. Přicházíme do vesnice, kde už se vesničani shromažďují pod vedením starosty a vojáků. Půjdou do té jeskyně jak o ní mluvili, že se tam ukrývají, když vesnici hrozí nebezpečí. Když vidí, že nesu hlavu tygra objevuje se na některých tvářích náznak úsměvu. Starosta chce, abychom je doprovodili do jeskyně. Sice bych nejradši vyřešil problém obří krab, ale podléháme tlaku okolí a jdeme do jeskyně. Tam jsme dorazili zhruba po hodině chůze. Jeskyně je prostorná a vejde se tam celé osazenstvo vesnice i s vojáky. Domlouváme další postup. Shodujeme se, že nejlepší by bylo vyřešit problém Krab a problém Štír. Problém Smrt všude okolo byl v těsném závěsu. Opravdu to byla překerní situace. Když jsme si ujasnili priority vyrážíme do vesnice, ale v tom se v zadní části jeskyně ozývá hádka. Protože jsme zvědaví co se děje a jelikož potřebujeme každou stopu jdeme se tam podívat. Starosta tam křičí na nějakou ženu, která kryje svým tělem malého chlapce. Dozvídáme se, že chlapec je nemocný a tím, že jsou všichni v jeskyni pohromadě je nebezpečím pro ostatní. Proto chce starosta, aby žena i s chlapcem odešla. Sice si říkám, že to má logiku, ale nerad někoho posílám na smrt. Snažím se to nějak starostovi vymluvit. Dren se mezitím sklání nad chlapcem a prohlíží ho. Další ho přikrývají dekou a mají starostlivé výrazy. No jo dítě vždy dokáže všechny dojmout. Kleknu vedle Drena a také dítě prohlížím, má očividně horkou nemoc. Ale víc pomoci nedokážu. Na horkou nemoc to chce jen ležet v klidu a pít bylinkové

vývary. To je ono bylinky!!! Mělo mě to napadnout dřív. Vycházím z jeskyně a snažím se co nejlépe vzpomenout z čeho náš šaman Orlonk míchal lektvar na horkou nemoc. Jak tak přemýšlím tak něco dost silně klaplo. Vzhlednu a asi pět metrů přede mnou je...

...obří krab. Ještě, že jsem byl ráno v křoví. Asi bych měl plné kalhoty. Opět. Co to se mnou je? Naštěstí krab je asi také překvapený setkáním a tak toho využívám a tnu ho do klepeta. Následně uhýbám. Pche, kampak na mě. Sejmu ho sám a všichni mě pak budou muset uznávat a na tu trapnou epizodu v kostele se zapomene. Každý má nárok na slabší chvílku. A znova to dostal do klepeta. Cha, chá dostanu tě ty obří škeble. Cvak! Auuuuuuuuu. Nějak jsem zapomněl, že krab má klepeta dvě. Mám pocit, že mě něco púlí. Už vím jak se cítí obr v hobití noře. Naštěstí mě zachraňuje kroužková košile, po které se nakonec klepeta sklouzlo, když mě mačkalo. Po vymanení ze stisku mi dochází, že toho kraba sám nesejmu a že mě může zabít. Toto zjištění mě značně znervózní a to nemá dobrý vliv na moje zažívací ústrojí. Po, po, pomóóóóó!!! Krab!!! ÁÁÁÁÁ!!! Modlím se, aby mě někdo vyslyšel a přišel mi na pomoc. Pro jistotu ustupuji k ústí jeskyně, řvu a jen se soustředím na vykrývání útoků kraba. Moje taktika má úspěch. Asi po půl minutě přibíhá Felix a za ním i zbytek družiny. Ještě, že ten bláznivý trpaslík se hned hrne do boje, sláva mu. A teď již bijeme do kraba a já se osměluju ke stále odvážnějším útokům. Krab nakonec pod četnými údery padá a my můžeme slavit další vítězství nad obludou a problém Krab odsunout do „hotové“. Zároveň jsme i vesničanům zajistili jídlo. Starosta k nám pomalu jde. Chci mu říct, že vlastně chlapec zachránil vesničany v jeskyni, jelikož kdybych nešel pro bylinky krab by se dostal do jeskyně a to by znamenalo, že stěny by byli vymalovány krví a obsahem jejich střev. Ale starosta jen mumlá: „Vlasy, vlasy ze slámy“. Takže šílenství pokračuje (a mění se priority).

Ukradené knoflíky

Starosta mumlá a jde k družině. Jeho oči jsou nepřítomné. Vyděšení vesničané mu ustupují z cesty, nikdo se mu nedokáže postavit. Jeden z vojáků se snaží vytasit meč a starostu zastavit, emoce stoupají. Četař Michal má starostu v úctě a tak vojákovi zakázal cokoliv podniknout. Starosta se šíleným výrazem ve tváři a očima otočenýma v sloup jde k Ithienovi. Nikdo neví co dělat a tak nechali starostu dojít až k čaroději. Starosta se před něho postavil a chystal se něco říci. Nikdo ani nedýchal, tak napjatá situace vznikla. A najednou starosta utrlh dva knoflíky z Ithienova obleku a začal utíkat do lesa. Ithien a Felix se rozběhli za ním, ostatní se zdrželi v jeskyni a snažili se uklidnit ostatní.

Pronásledovatelé se hnaly za starostou a bylo jasné, že jim neuteče. Ithien použil svoji magii a urychlil sebe i Felixe. Jakmile starosta zjistil, že nemá šanci, zastavil a začal lézt na strom. Felix i Ithien stáli pod tím stromem. Felix si připravil svoji sekeru, že strom i se starostou porazí. Než stihl cokoliv udělat, starosta skočil. Letěl a čas se jakoby zpomalil. Potom dopadl a byl mrtev. Své poslední vteřiny prožil pomalu, pomaleji než cokoliv jiného a kdykoliv předtím.

Ithien se snažil vyrvat mu knoflíky ze ztuhlé ruky, ale nedařilo se mu to. I mrtvola je svírala křečovitě. Tak nastoupil Felix, prsty praštelý a lámaly se. Knoflíky ukořistil a chtěl je předat Ithienovi. Než stihl cokoliv udělat, jeho oči se protočily v sloup a on se vydal na cestu jako předtím starosta. Ithien se jej snažil zastavit, stále měl jeho knoflíky. Snažil se jej zastavit tak moc, že nedbal výhružných posunků. A najednou proti němu Felix běžel a svíral kopí. Ithien rychle pochopil, že nejde o legraci. Když se kopí ocitlo v jeho bříše, uvědomil si, že byl bláhový, když si myslel, že může jít jen o legraci. Felix vytrhl kopí a kráčel dál. Pryč od umírajícího Ithiena.

Záchrana Ithiena

V jeskyni se vše uklidňovalo. Jak se to vezme. Vyrchávaly chvilkové emoce, ale strach pořád přetrvával. Jeden z vesničanů se zvedl a šel si pro klacek. Vybral si jeden, který vypadal

jako meč a vracel se do jeskyně. Postavil se před Harba a předstíral zápas. Skurutí hraničář pocítil silné nutkání zvednout se, vytasit svoji zbraň a bojovat s ním. Nevšímal si jej. Najednou ho píchlo v noze. Píchlo jej bolestivě. Jako kdyby ho někdo rozžhavenou jehlou pobuzoval k útoku.

Vesničán na Harba zaútočil klackem. Ten mu jej vyrval a zlomil jej. V noze jej píchlo tak, že upadl. Vesničán si zašel pro další klacek a vše pokračovalo. Harb se snažil vyhnout zabití vesničana, ale neměl šanci. Dokonce mu jej Drik podržel, aby jej mohl bodnout. On, Drik se snažil uklidnit spor, ale nevěděl, že pomohl k zabití vesničana. Jenže, Harb není takový hlupák a snaží se ukázat všem, že není tak špatný a proto i za cenu vlastního života chtěl odhodit meč. Hlavou se mu rozezněl poplašný zvon. Věděl, že teď buď zabije a nebo zemře. Rozhodl se, že zabije a náhle vše ustalo a před jeskyní se objevil Ithien. Rána v břiše byla hrozivá a silně krvácela. Jediný, kdo mohl ošetřit rychle takové krvácení byl Felix, a ten byl pryč. Již nebyla žádná možnost jak čaroděje ze šlechtické rodiny zachránit. A pak i Drik klekl a začal se modlit.

Modlil se dlouze, prosil Boha nejsvatějšího o pomoc. Schlank se na něj díval skepticky, ale pak se to stalo. Z pohledu Drika se čas zastavil. Ostatní si ničeho nevšimli. I pro ně se čas zastavil a uvěznil je v pasti nemohoucnosti. Před Drika se postavil jeden postarší vesničán a zaáčil s ním debatu, proč by Bůh nejsvatější měl zachránit takového zbytečného věřícího, jakým byl tento čaroděj. Jednou jedinkrát se vesničán prořekl a použil místo „Proč by měl Bůh...“ větičku „Proč bych měl...“ Drik okamžitě pochopil s kým má tu čest a stále prosil o Ithienův život. Vesničán se nakonec uvolil, podíval se na Ithiena a řekl mu pár slov. Jeho rána přestala krváčet a on se probral z bezvědomí. Viděl, jak z vesničana vyprchává moc a on si sedá na své místo v jeskyni. Čas se znovu spustil. Jediný Schlank si uvědomil odliv božské esence, tomu však nerozuměl, neboť jeho víra byla jiná.

Ithien se z bezvědomí neprobral, ale bylo jasné, že dnes ještě přežije.

Rozhovor s vesničany

Po chvíli se vrátil i Felix, který si nic nepamatoval. Nikdo zatím nevěděl, že to on probodl Ithiena. Rozproudila se velmi ostrá diskuze o tom co se děje a co se může ještě stát. Nicméně, Katharina a Dren zasáhli do děje. Začali si povídat nesmyslné věty a mezi nimi jmenovali i jednu vesničanku, která by měla vědět, co se tady děje. Zprvu si toho nikdo nevšiml, ale potom se jeden z vesničanů otočil na vdovu Čmelíkovou a chtěl po ní vysvětlení, proč její jméno zaznělo.

A najednou vypluly na povrch mnohem horší věci. Jistá vdova před dvaceti lety utopila svého syna. Nikdo z ní nedokázal dostat, zda jej utopila a nebo jen nezachránila, když se topil. Provalilo se i to, že kamarád, nyní dospělý muž o všem věděl. A co hůře, najednou se spojili i všechny podivné věty – hadrové tělíčko, místo prstů nitě a dokonce i vlasy ze slámy. Vše dalo smysl až když se matky zeptaly na oblíbenou hračku jejího syna – hadrová panenka.

Dítě je pohřbené na vesnickém hřbitově.

Na hřbitově

Cesta na hřbitov byla rychlá, všichni chtěli vědět, jestli se jejich teorie potvrdí nebo ne. Jeden jediný hrobeček byl poblíž hřbitovní zdi s chudým křížkem. Co naplat, Vyhnanci se jako jeden muž pustili do kopání a netrvalo jim to dlouho a něco našli...hadrovou panenku a malou kostřičku. Než stihl někdo něco udělat, hadrová panenka vyskočila z dětského hrobečku, ponechávajíc tam osamělou kostřičku.

A co hůře, panenka promluvila. Začala přesvědčovat a přemlouvat postavy aby utopili matku dítěte i kamaráda utonulého chlapce. Ti jsou vinni a dokud nezemřou, tohle neskončí. Dren se snažil panenku zlikvidovat lukem, ale neměl moc šancí.

Situace se hrotila. Panenka měla své požadavky. Nakonec se družina snažila jí udobřit s její matkou, protože panenka se přiznala, že duše dítěte jí ovládá. Krutě lhala, ale to nikdo nevěděl. Bohužel, panenka udělala chybu a skončila upálena družinou Vyhnanců. Teď by se mělo vše vrátit k normálu, až na to, že mrtvé již nikdo nevzkřísí.